

BLEŠČEČA TIHOTA VIŠOKEGA DNE

Božo Vodušek

Bleščėča
tihota viškega dne
skriva sence
nevidnih strahov,
prikazni,
ki brez obrazov žive
spodaj
v domu temnih bogov.

Popotnik, ki skoz
samoto gre,
z grozo
poslušā svoj tuji glas,
ko pravi: naprej!
in v prsih srce
stiska se mu,
ko meri mu čas.

Naprej do konca!
O kje je klic,
ki ga je nekđaj
zvabil na pot
ob mladi zarji,
šėebetu ptic!
Kje je
glasni, pogumni odhod!

Takrat je šla z njim
neranljiva mladost,
z njo je
iskal ljubezen in boj,
oblakov
in zvezd in oči skrivnost
videl
kot cilj čudovit pred seboj.

Za igro
je imel bolečino in smrt:
hip
je žarel od hipa obsijan,
ječanje in vrisk,
divjino in vrt
družil je krog
dionizičnih sanj.

Že zdavnaj
ni igre, krog sanj je razbit,
gluh je zenit
in kot zver preži:
dušeči, razbeljeni svinec
razlit
je čez brezdna teme
in morja krvi.

Samo, ker mora,
zdaj, suženj poti,
oslepljen gre skozi dan,
obsojen, da dá
srce, ki v njem golo,
umrjoče, drhti,
v spravno daritev
pošastim iz dna.